

- 2) aby zagraniczny student miał możliwość wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia podlegającego rozpatrzeniu w trybie pilnym – jeżeli wykaże, iż dochował wszelkiej należytej staranności, a rozpatrzenie sprawy z zachowaniem terminów wymaganych w zwykłym trybie postępowania (wstrzymanie wykonania/stwierdzenie nieważności) mogłoby stanowić utrudnienie wpływające na tok rozpatrywanych studiów – w ramach którego to środka będzie on mógł żądać, obok wstrzymania wykonania decyzji, zarządzenia innych środków tymczasowych w celu zapewnienia skuteczności przysługującego mu prawa, gwarantowanego na mocy art. 5 ust. 3 dyrektywy 2016/80/UE, do otrzymania zezwolenia, o ile spełnia on warunki ogólne i szczególne?

Czy jeśli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, takiej samej odpowiedzi przeczącej należy udzielić w sytuacji, gdy brak rozstrzygnięcia w skróconym terminie grozi danej osobie bezpowrotną utratą roku studiów?

- 3) aby środek zaskarżenia w stosunku do decyzji o odmowie wydania wizy umożliwił sądowi zastąpienie oceny dokonanej przez organ administracji własną oceną i zmianę decyzji tego organu (czy też wystarczająca jest kontrola zgodności z prawem pozwalająca sądowi na wytknięcie niezgodności z prawem, w szczególności oczywistego błędu w ocenie, poprzez wstrzymanie wykonania decyzji administracyjnej lub stwierdzenie jej nieważności)?

(¹) Nazwa niniejszej sprawy jest umowna. Nie odpowiada ona rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 10 maja 2023 r. – AJ przeciwko Bank BPH S.A.**

(Sprawa C-301/23, Bank BPH)

(2023/C 296/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AJ

Strona pozwana: Bank BPH S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (¹) oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej przepisów krajowych, zgodnie z którą konsument nie może skutecznie wystąpić do sądu z roszczeniem o ustalenie, że zawarta przez niego umowa zawiera niewiążące go warunki umowne lub że umowa ta jest w całości nieważna?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że wymóg sporządzenia warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem jest spełniony w stosunku do umowy kredytu powiązanego z kursem waluty obcej, kiedy bank przedstawił kredytobiorcy:
- historyczny wykres kursu tej waluty obcej do waluty krajowej wskazujący, że w ciągu kilku lat kurs ten zmienił się o kilkadziesiąt procent,
 - symulację wskazującą wpływ wzrostu kursu waluty obcej o kilkadziesiąt procent dla wysokości rat kredytu?
- 3) Czy art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że wymóg sporządzenia warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem powinien być analizowany w stosunku do modelu przeciętnego konsumenta, czy też należy uwzględnić indywidualną sytuację i cechy konsumenta w dacie zawarcia umowy, w tym w szczególności jego wiedzę, wykształcenie i doświadczenie?

- 4) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że warunek umowy przewidujący, że wysokość stosowanej przez bank marży stanowi średnią arytmetyczną marż stosowanych przez kilka innych, konkretnie wskazanych banków komercyjnych, jest sprzeczny z wymogami dobrej wiary i powoduje znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta?
- 5) Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej przepisów krajowych, zgodnie z którą sąd krajowy może uznać, że konsumenta nie wiąże jedynie nieuczciwy element warunku umowy (przewidujący zmodyfikowanie kursu średniego Narodowego Banku Polskiego o marżę spreadową), który nie stanowi osobnego zobowiązania umownego, natomiast wiąże go pozostała część tego warunku umownego?
- 6) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na sądzie krajowym obowiązek poinformowania konsumenta o konsekwencjach prawnych, jakie może pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności umowy obejmuje tylko roszczenia restytucyjne wynikające z nieważności umowy czy wszelkie hipotetyczne konsekwencje prawne (nawet wątpliwe, dyskusyjne lub mało prawdopodobne), jakie mogą być skutkiem nieważności umowy?

(¹) Dz.U. 1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Duisburg
(Niemcy) w dniu 17 maja 2023 r. – YV/Mercedes-Benz Group AG**

(Sprawa C-308/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 296/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Duisburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: YV

Strona pozwana: Mercedes-Benz Group AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy element konstrukcyjny w pojeździe, mierzący temperaturę, prędkość pojazdu, prędkość obrotową silnika (obr./min), przełożenie skrzyni biegów, podciśnienie w kolektorze lub wszelkie inne parametry w celu zmiany parametrów procesu spalania w silniku w zależności od wyniku tego pomiaru, może również wtedy zmniejszać skuteczność układu kontroli emisji zanieczyszczeń w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007 (¹) i tym samym stanowić urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007, gdy zmiana parametrów procesu spalania spowodowana wynikiem pomiaru przez element konstrukcyjny zwiększa wprawdzie z jednej strony emisję określonej substancji szkodliwej, na przykład tlenków azotu, ale jednocześnie z drugiej strony zmniejsza emisję jednej lub więcej innych substancji szkodliwych, na przykład cząstek stałych, węglowodorów, tlenku węgla lub dwutlenku węgla?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: W jakich warunkach element konstrukcyjny stanowi w takim przypadku urządzenie ograniczające skuteczność działania?